

Materiaalõiguse kaasus

Salakütt S soovib ebaseaduslikult metsliga küttida. Selleks läheb ta öösel suures metsas asuvale loomade söötmissplatsile, kus metssead söömas käivad.

Pimedas oodates näeb S, kuidas söötmissplatsi äärde tuleb tume kogu. S arvab, et tegemist on metsseaga. Ta sihib tumedat kogu ja tulistab.

Seejärel läheb ta söötmissplatsi äärde, kus avastab, et tegelikult on ta pihta saanud jahimehele J, kes oli tulnud loomadele toitu tooma. Lask tabas J-i kõhtu ja ta on eluohtlikult vigastatud. J ei suuda iseseisvalt liikuda, ta on aga teadvusel. J palub S-i, et viimane kutsuks kiiresti abi, kuna ta ise ei saa ennast aidata ja tal ei ole endal telefoni kaasas.

S mõtlebki algul abi kutsuda, siis hakkab ta aga kartma, et nii tuleb tema salaküttimine välja ja ta otsustab lihtsalt lahkuda.

S jõuab koju ja räägib kohe juhtunust oma sõbrale K. Koos jõuavad nad järeldusele, et J peaks hommikuni tõenäoliselt veel elus püsima, kuid abi saamata ta ellu ei jää. Kuigi K teab, kus loomade söötmissplats asub, ei kutsu ka tema J-le abi ega lähe teda ise aitama.

Järgmisel hommikul leiab J-i marjuline M. J on elus aga teadvusetu. M kutsub välja kiirabi ja nii õnnestub J-i elu päästa.

Kui kiirabi on juba lahkunud, leiab M J-i mahakukkunud rahakoti, kus on J pangakaart koos märkmepaberiga, millele on kirjutatud kaardi PIN-kood. M soovib esialgu rahakoti J-le viia, metsast välja jõudes ja pangautomaati nähes mõtleb ta aga ümber ja võtab J-i pangakaardiga sularahaautomaadist 1000 € ja viskab seejärel kaard koos rahakotiga minema. Ta peab väljavõetud raha õiglaseks hüvitiseks selle eest, et oli just J-i elu päästnud.

Andke karistusõiguslik hinnang S, K ja M käitumisele (salaküttimist kui võimalikku keskkonnavastast süütegu ei ole vaja hinnata)

Lahendus

Samavõrd oluline kui juriidiliselt õige lahendus on ka kandidaadi argumentatsioon selleni jõudmisel. Kuna kandidaatidel ei ole võimalik kasutada Riigikohtu lahendeid, siis konkreetsete lahendite mitteteadmine ei ole viga. Küll eeldatakse üldpõhimõtete tundmist. Lisaks võivad tulemust mõjutada (+/- 1 kuni 2 punkti ulatuses) töö üldine struktuur, vormistamine, käekiri, uued ja õiged mõttekäigud, mida näidislahendus ei sisalda jms (10 punkti jääb maksimumiks).

1. S poolt J tulistamine (2 punkti)

Kaasuse põhiprobleem on selles, et S eksis sihtmärgis ja ründas tegelikult metssea asemel inimest (J). Sellist eksimust (*error in persona vel in obiecto*) loetakse oluliseks juhul, kui rünnatavad õigushüved on erinevad. Antud juhul soovis S lasta metssiga, kuid tekitas tervisekahjustuse inimesele. Sellisel juhul vastutab S ettevaatamatusest raske tervisekahjustuse (eluohtlik) tekitamise eest.

Õigusvastasust ega süüd välistavaid asjaolusid kaasuse tekstist ei nähtu.

S vastutab KarS § 119 järgi

Salaküttimise katse analüüsi ei ole vaja esitada.

2. S poolt J metsa jätmine ja abi mittekutsumine (4 punkti)

2.1. S, olles põhjutanud J-le eluohtliku vigastuse, oleks pidanud kutsuma abi, kuid ta ei teinud seda, kuigi ta sai aru J tervisliku seisundi tõsidusest ja sellest, et kannatanu seisund ei võimalda ennast ise abistada ning kõrvalise abi saabumine on üksnes juhuslik. S lahkus sündmuskohalt kartuses karistuse eest, mistõttu tuleb hinnata, kas tegemist ei ole tegevusetusega toimepandud tapmiskatsega teise süüteo varjamise eesmärgil.

Tegevusetusega tapmise katse on mitteehtne tegevusetusdelikt, kuivõrd tapmist saab toime panna nii tegevuse kui ka tegevusetusega. Mitteehtsa tegevusetusdelikti süüteo koosseisu tunnuseks on subjekt – garant. S oli antud olukorras garant, kuna tema õigusvastane tegu põhjustas J-le eluohtliku olukorra (nn ingerents – RKL 3-1-1-13-07). Seetõttu tekkis tal kohustus J-i aidata, st õiguslik kohustus ära hoida tagajärje saabumine (KarS § 13 lg 1).

Tapmiskatse on realiseeritud, kui tegu või tegevusetus oleks võinud põhjustada inimese surma. Käesolevas kaasuses tuleb hinnata põhjuslikku seost S poolt J metsa lamama jätmise, st tegevusetuse ja J võimaliku surma saabumise vahel. S jättis eluohtlikult vigastatud J lamama metsa öisel ajal. Ilma juhusliku abi saabumata oleks suure tõenäosusega saanud J surm (kaasuse tekstis on öeldud, et üksnes tänu kiirabi saabumisele õnnestus J elu päästa). Seega on objektiivselt tegemist lõpuleviidud katsega.

Tapmiskatset on võimalik toime panna kaudse tahtlusega (RKL 3-1-1-128-06). Seega tuleb hinnata, kas konkreetse teo puhul isik pidas võimalikuks surma saabumist või mitte. Riigikohtu praktikas on tõdetud järgmist: "Süüdlaste ükskõikne suhtumine oma tegevuse tagajärgedesse, mida lisaks iseloomustab abitu kannatanu jätmine hilis-sügisel ajal kõrvalisse kohta, ei ole kummutatav süüdlaste väidetega, et kannatanu oli surma eel suutnud mingil määral oma asukohta muuta või et süüdlased kannatanut maha jättes andsid talle tulevikku ulatuvaid korraldusi. Tagajärgedesse ükskõikne suhtumine kinnitab vaid tapmise toimepanekut kaudse tahtluse vormis" (RKL 3-1-1-116-98). Seega ka antud kaasuse korral on võimalik öelda, et raske tervisekahjustuse saanud ja liikumisvõimetu isiku mahajätmine metsa öisel ajal kujutab endast kaudse tahtlusega tapmise katset.

Tapmiskatse puhul tekib küsimus, kas tegu vastab tapmise katsele teise süüteo varjamise eesmärgil. S eesmärk sündmuskohalt lahkudes oli vältida tema kui salaküti tuvastamist ja nii pääseda karistusest. Selline tegevus oleks võinud viia J surmani, mida S mõõnis. Seega on üks

lahendus öelda, et S oli nõ topelthahtlus – kavatsetus kuriteo varjamise suhtes ja kaudne hahtlus tapmise suhtes. Samas ei ole Eesti karistusõiguses veel üheselt seisukohta võetud, kas KarS § 114 p 6 puhul peab kavatsetus hõlmama ka surma põhjustamist või piisab sellest, et tegu käivitav motiiv on süüteo varjamine, samas kui surma kui tagajärje suhtes piisab kaudsest hahtlusest. Seetõttu on teiseks võimalikuks lahenduseks tegu kvalifitseerida nõ tavalise tapmise katsena (§ 25 lg 1 - § 113).

Õigusvastasust ega süüd välistavaid asjaolusid kaasuse tekstist ei nähtu.

S vastutab KarS § 113 (§ 114 p 6) - § 25 lg 1 alusel

Eraldi küsimus on see, kas KarS § 119 ja KarS § 113 (§ 114 p 6) - § 25 lg 1 on reaalkonkurentsivõõ või neeldub ettevaatamatusest eluohtliku vigastuse põhjustamise koosseis tapmise katse koosseisus. Konsumeerimine on olukord, kus koos raskema põhideliktiga on toime pandud mittekarakteristatav eel- või järeltegu. Seejuures on oluline, et süüdimõistmine põhiteos ammendab kaasnevate tegude ebaõiguse. Põhidelikult neelab eel- või järeldelikti üksnes siis, kui neis avaldub väiksem ebaõigus kui põhideliktis. Sellisel juhul loetakse eel- või järeldelikti taunitavus põhideliktiga kaetuks ning isikut karakteristatakse üksnes põhidelikti eest. Eel- või järeldeliktiga kaasneva ebaõiguse suuruse kindlaksmääramiseks tuleb arvesse võtta kõiki faktilisi asjaolusid ning mitte taandada eel- või järelteo ja põhiteoga kaasneva ebaõiguse väljaselgitamist üksnes nimetatud tegude eest ette nähtud karakteristuste võrdlemisele. Selle küsimuse lahendamine on iga konkreetse kriminaalasja faktilistest asjaoludest sõltuv (RKL 3-1-1-92-07). Järelikult võib lugeda õigeaks mõlemad vastusevariandid.

2.2. On tõenäoline, et osad kandidaadid analüüsivad S käitumist ka KarS § 123 (ohtu asetamine) valguses

KarS § 123 näeb ette vastutuse teise inimese eluohtlikku või tema tervist raskelt kahjustada võivasse olukorda asetamise ja jätmise eest. Esmapilgul vastab S-i tegevus ka selle kuriteo objektiivsetele tunnustele – S tegevuse tagajärjel asetati J eluohtlikku olukorda ning sündmuskohalt lahkumisega ka jäeti sellesse. Lisaks tuleb tähele panna, et ka ohtu jätmise eeldab sisuliselt garantiseisundit – see tuleneb teise isiku õigusvastasest ohtu asetamisest.

Ohtu asetamine ning tegevusetusega tapmise katse ei pruugi seetõttu ainult objektiivsete tunnuste poolest olla eristatavad ning hinnata tuleb subjektiivset koosseisu. Tapmise katsega on tegemist siis, kui isik, jättes enda poolt eluohtlikku olukorda asetatud isiku abita, vähemalt mõõnab selle tulemusena ohtu realiseerumist, st isiku surma. Kui aga võimaliku tagajärje suhtes saab rääkida üksnes ettevaatamatusest, siis on tegemist ohtu asetamisega KarS § 123 mõttes. Nende kahe kuriteo erisused ilmnevad selgemalt siis, kui juurde mõelda, et oht realiseerub ja isik sureb. Esimesel juhul (kaudne hahtlus) vastutab isik tegevusetusega tapmise eest, teisel juhul (ettevaatamatus) üksnes surma ettevaatamatu põhjustamise eest (KarS § 117).

KarS § 123 näol on seega sisuliselt tegemist nõ ettevaatamatu kuriteo katse kriminaliseerimisega *sui generis*. Seetõttu on selle kohaldamisala ka väga piiratud, või õigemini piiratuks muutus ta siis, kui Riigikohus aktsepteeris kaudse hahtlusega tapmise katse võimalikkust. Kui Riigikohus oleks jätkuvalt otsest hahtlust nõudnud (nagu KrK ajal), siis oleks ka KarS § 123 kohaldamisala suurem.

S tegu ei vasta KarS § 123 tunnustele

2.3. KarS § 124 näeb ette vastutuse ka teadvalt eluohtlikus seisundis olevale inimesele abi andmata jätmise eest õnnetuse korral. S tegevus vastab esmapilgul ka selle kuriteo koosseisule – ta jättis abi kutsumata lasu tulemusena eluohtlikus seisundis J-le.

Siiski ei ole KarS § 124 antud juhul kohaldatav, kuna selle näol on tegemist nõrgaühedelikuga, mida ei saa kohaldada garandile, st isikule, kes on eluohtliku seisundi või olukorra põhjustanud.

S tege ei vasta KarS § 124 tunnustele

3. K poolt J-i abita jätmine (2 punkt)

K saab teadlikuks J eluohtlikust seisukorrast, ta teab tema asukohta, samuti on tal võimalik kutsuda J-le abi ennast ohustamata. Ta ei tee aga midagi. Selline tegevus vastab KarS § 124 (abita jätmine) tunnustele. Kuigi K ei ole antud juhul J-i suhtes garant, on § 124 igahedelikt.

Samuti vastab K tegevus KarS § 307 tunnustele, st teise isiku poolt toimepandud esimese astme kuriteost mitteteatamise eest. S pani toime I astme kuriteo (KarS § 113 (§ 114 p 6) - § 25 lg 1), jättes J-i metsa surema. K oli selles teadlik. Seejuures ei oma otsest tähtsust, kas K ise hindas S-i tege konkreetselt I astme kuriteona või mitte. Tegemist on normatiivse koosseisutunnusega, mille puhul ei ole nõutav, et isik teaks nende täpset juriidilist tähendust, küll on aga vajalik, et isik mõistaks selliste tunnuste üldist sotsiaalset tähendust või vähemalt taolise õiguskeelest pärineva tunnuse üldkeelelist paralleelhinnangut (vt RKL 3-1-1-69-06, p 19). On selge, et K antud juhul mõistis, et S on pannud toime J-i vastu raske kuriteo.

Õigusvastasust ega süüd välistavaid asjaolusid kaasuse tekstist ei nähtu. K ei ole ka S-i lähedane KarS § 307 lg 2 mõttes.

K vastutab KarS § 124 ja § 307 alusel

4. M poolt raha väljavõtmine pangautomaadist (2 punkti)

Võõra pangakaardi ja PIN-koodi kasutamise teel teise isiku tema arveldusarvelt raha väljavõtmine tuleb kvalifitseerida vargusena. Sellistel juhtudel kasutab süüdlane rahatähtede üle oma valduse kehtestamiseks pangakaarti kui riista, millega kõrvaldatakse tõke võõra vara juurde pääsemiseks. Pangautomaadi väljutamisavas olev rahasumma kuulub kannatanule, olenemata sellest, kes pangakaardi ja PIN-koodi sisestas. Selle rahasumma äravõtmise hetkel lõpeb valduse murdmine ja võõras raha võetakse ära, so. pannakse toime varavastane kuritegu (RKL 3-1-1-60-04)

Õigusvastasust ega süüd välistavaid asjaolusid kaasuse tekstist ei nähtu. M-i arvamus, et see on õiglane hüvitiseks selle eest, et oli just J-i elu päästnud, ei ole õigusvastasust välistav asjaolu.

M vastutab KarS § 199 alusel

Siiski on võimalik ka Riigikohtu seisukohast erinev käsitlus, nt § 213 (arvutikelmus)

Menetlusõiguse kaasus

Politsei alustab kriminaalmenetluse vihje kontrollimiseks, mille järgi A tegeleb suures koguses narkootikumide müügiga. Reede õhtul annab allikas järjekordse vihje, et mõne tunni pärast leiab aset suurema koguse narkoaine üleandmine A-lt seni teadmata isikule seni teadmata kohas. On aga teada, et A võib ostjaga suhelda äsja soetatud mobiiltelefoni abil.

Narkoaine üleandmise täpse koha ja aja väljaselgitamiseks otsustavad menetlejad, et on hädavajalik teostada varjatud jälgimist A suhtes, samuti hakata viivitamatult pealt kuulama tema uut mobiiltelefoni.

Esmalt koostab prokurör loa KrMS § 115 alusel, millega ta lubab varjatult jälgida A-d ja „temaga kohtuvat seni tundmatut isikut“. Lisaks helistab prokurör eeluurimiskohtunikule ja taotleb luba A telefoni pealtkuulamiseks. Kuna õhtu on juba hiline (kell 22.00), siis annab kohtunik SMS-sõnumi abil loa hakata A telefoni pealt kuulama ja lepib prokuröriga kokku, et kirjalik kohtumäärus väljastatakse järgmisel hommikul. Järgmisel päeval kell 10.00 koostabki kohtunik vastava määruse, kus mh kinnitab, et ta oli edasilükkamatute asjaolude tõttu telefoni kaudu loa pealtkuulamiseks andnud juba eelmisel õhtul kell 22.00.

A pealtkuulamise tulemusena saadakse infot, et kohtumine toimub laupäeva öösel kell 03.00 ühes parklas. Nii õnnestub politseil eelnevalt parklasse vajalik jälgimistehnika üles seada ja videosalvestada kohtumine, kus on näha, et A ja politseile tundmata isik vahetavad mingeid pakke ja seejärel lahkuvad. Politsei asub seejärel varjatult jälgima narkoaine eeldatavat ostjat.

Politsei järgneb varjatult tundmatule meesisikule ja jõuab ühe eramu juurde, kuhu mees siseneb. Seejärel otsustatakse isikud kinni pidada ja prokurör väljastab läbiotsimise määruse eramu suhtes, kuhu isik sisenes.

Politsei siseneb majja, peab kinni seal oleva mehe (kelleks osutub B), samuti tehakse läbiotsimine, mille käigus leitakse suur kogus narkootilist ainet. Läbiotsimine videosalvestatakse. Kuna politseinikel on kiire, siis otsustatakse läbiotsimise protokoll vormistada järgmisel päeva töökabinetis. Selleks antakse politseiametnik P-le (kes ise läbiotsimispaigal ei viibinud) läbiotsimise videosalvestus ja ta vormistab selle alusel läbiotsimise protokollid ja allkirjastab selle ise.

Menetluse käigus kuulatakse muuhulgas üle ka A elukaaslane E, kes annab ütlusi selle kohta, et ta teadis, et A müüb narkootikume koos E venna V-ga, samuti nägi ta vastavat ainet V elukohas. E ütlusi ei deponeeritud. Muid tõendeid V vastu peale E ütluste ei õnnestunud koguda.

Prokuratuur esitab A-le, V-le ja B-le süüdituse narkootikumide suures koguses käitlemises.

Kohtuliku arutamise käigus kaitsja vaidlustab A telefoni pealtkuulamise seaduslikkuse ajavahemikul reede kell 22.00 kuni laupäev kell 10.00, kuna seadus ei näe ette, et kohus võiks anda pealtkuulamiseks loa SMS-sõnumiga (1). Samuti leiab kaitsja, et kuna politsei sai A ja B kohtumispaiga ja aja teada tänu ebaseaduslikule pealtkuulamisele, siis ei ole lubatud kasutada ka selles paigas läbiviidud varjatud jälgimise salvestust (2).

Lisaks leiab kaitsja, et prokurör ei oleks tohtinud anda varjatud jälgimise luba „tundmatu isiku“ suhtes, mistõttu B varjatud jälgimine tema koduni oli ebaseaduslik (3).

Kaitsja vaidlustas ka prokuröri läbiotsimismääruse B eramu suhtes, kuna läbiotsimise hetkel ei olnud B veel ametlikult kahtlustatav, mistõttu läbiotsimiseks oleks vaja olnud kohtu luba (4).

Kaitsja hinnangul oli läbiotsimisprotokoll tõendina mittelubatav ka seetõttu, et selle allkirjastas ametnik, kes ei viibinud läbiotsimiskohal ja seda viga ei kompenseeri ka kohtus ülekuulatud ja tegelikult sündmuskohal viibinud politseiametnikud, kes kinnitasid, et läbiotsimisprotokollis on kõik õigesti kirjas (5).

Kohtus keeldub E ütluste andmisest, viidates KrMS §-le 71. Prokuröri taotlusel avaldab seejärel kohus E eeluurimisel antud ütlused, kuigi kaitsja vaidles sellele vastu (6). V mõistetakse süüdi E poolt eeluurimisel antud ütluste aluse (7).

Andke õiguslik hinnang allajoonitud asjaoludele ja väidetele

Lahendus

Samavõrd oluline kui juriidiliselt õige lahendus on ka kandidaadi argumentatsioon selleni jõudmisel. Kuna kandidaatidel ei olnud võimalik kasutada Riigikohtu lahendeid, siis konkreetsete lahendite mitteteadmine ei ole viga. Küll eeldatakse üldpõhimõtete tundmist. Lisaks võivad tulemust mõjutada (+/- 1 kuni 2 punkti ulatuses) töö üldine struktuur, vormistamine, käekiri, uued ja õiged mõttekäigud, mida näidislahendus ei sisalda jms (10 punkti jääb maksimumiks).

1. KrMS § 111 kohaselt on jälitustoiminguga saadud teave tõendina kasutatav vaid juhul, kui selle saamisel on järgitud seaduse nõudeid. Käesoleval juhul ei toimunud tõendi saamine kooskõlas KrMS §-de 112 ja 114 nõuetega. KrMS § 112 lg 3 kohaselt peab sama seadustiku §-s 118 nimetatud jälitustoimingu teostamiseks olema eeluurimiskohtuniku määrus. Juba seaduse mõttest tulenevalt, mida kinnitab ka KrMS § 114 lg 4, peab selline määrus olema antud enne jälitustoimingu tegemisele asumist. Määrusele esitatavaid nõudeid reguleerib KrMS § 145, mille lg 1 p 1 kohaselt kujutab määrus endast menetleja kirjalikult vormistatud ja põhistatud menetlusotsustust. Kuna käesoleval juhul ei järgitud ka KrMS § 114 lg 4 nõudeid, oli jälitustoimingu tegemine kuni laupäeva kella 10.00 ebaseaduslik. KrMS § 111 kohaselt loetakse igasugune hälbimine seadusega jälitustegevusele seatud regulatsioonist automaatselt kriminaalmenetlusõiguse oluliseks rikkumiseks. (RKL 3-1-1-22-10)

NB! Alates 01.01.2013 kehtiv regulatsioon lubab edasilükkamatul juhul pealtkuulamist näiteks ka kohtuniku SMS-i abil antud loa alusel.

(2 punkti)

2. Kuigi pealtkuulamine reede õhtul ja laupäeva öösel oli ebaseaduslik, välistab see saadud info kasutamise üksnes tõendina tõendamiseseme asjaolude tõendamise mõttes. See ei muuda

ebaseaduslikuks aga uurimisasutuse edasist, iseenesest seaduslikku tegevust, mida on mõjutanud ebaseadusliku jälitustegevuse tulemusena saadud info.

(1 punkt)

3. Jälitustegevuse luba peab olema üldjuhul võimalikult täpne, samas tuleb seejuures siiski arvestada uurimisasutuse ja prokuratuuri käsutuses olevat infot loa väljaandmise hetkel. Seetõttu ei ole välistatud, et loa andmise hetkel on isiku identiteet veel ebaselge, samas muude parameetrite järgi on ta võimalikult täpselt individualiseeritav. Ka antud juhul on antud luba konkreetse isiku varjatud jälgimiseks, kelle kohta on teada, et ta tuleb tõenäoliselt narkoaine ostu sooviga kohtuma narkoaine müüjaga.

(1 punkt)

4. Prokuröri poolt läbiotsimise määruse andmine oli korrektne, kuna B muutus formaalselt kahtlustatavaks hiljemalt menetlustoimingule allutades, st tema kinnipidamisest ja läbiotsimisest.

(1 punkt)

5. Protokoll koostaja peab viibima menetlustoimingu juures, sest oma allkirjaga kinnitab ta, et menetlustoiming tehti just sellisel viisil, nagu see on protokollis kajastatud. Isik, kes menetlustoimingu tegemisest osa ei võta, saab aga kirjeldada vaid teiste isikute tajutut, saamata ise vahetu mulje põhjal kinnitada menetlustoimingu läbiviimise käiguga seonduvat. Selliste puudustega menetluskohustusdokument on ebausaldusväärne ja sellele ei saa tõendamiseseme asjaolude kindlakstegemisel tugineda. Protokoll asemel ei saa tugineda ka menetleja ametnike ütlustele. Vastupidine tähendaks, et menetluskohustusdokumendi koostamisel tehtud sisulisi minetusi võibki asuda kohtumenetluse raames kõrvaldama menetleja ametnike ülekuulamisega, mis võib lõppkokkuvõttes viia selleni, et isikulised tõendid asendaksid seaduses nõutava menetlustoimingu protokoll. (RKL 3-1-1-31-11 p 20)

(2 punkti)

6. E-l oli seaduslik alus kohtus ütluste andmisest keelduda – KrMS § 71 lg 1 p 5. KrMS § 291 lg 1 p 2 alusel võib kohtueelses menetluses antud ütlusi avaldada, kui isik keeldub kohtulikul uurimisel ütluste andmisest (enne 01.09.2011 ei olnud see võimalik, vt RKL 3-1-1-58-11). KrMS § 291 lg 3 võimaldab seejuures erandida vastu võtta ka deponeerimata ütlusi, kui on täidetud § 291 lg 3 p 1-3 tingimused. Kuna kõik need punktid on väga hinnangulised, siis on oodatud kandidaatide arutus nende üle. E usaldusväärset kahtlust alla seadvaid asjaolusid kaasuses ei kirjeldata. E ütlused on kahtlemata olulised ka kriminaalasja kui terviku seisukohalt – ilma nendeta ei oleks V-le süüdistust esitatud. Kuna nii V-l kui tema kaitsjal on olnud E ütluste sisu varasemalt teada, siis võib ka väita, et nendele on olnud küllaldane võimalus esitada oma vastuväiteid.

(2 punkt)

7. KrMS § 15 lg 3 alusel ei või kohtulahend tugineda üksnes ega valdavas ulatuses tõendile, mille vahetut allikat ei olnud süüdistaval ega kaitsjal võimalik küsitleda. Seetõttu V süüdimõistmiseks üksnes E eelluurimisel antud ütlustest ei piisa.

(1 punkt)